

Arrest

nr. 217 622 van 27 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Saint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 juli 2018 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juli 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 augustus 2018 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 december 2018.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat P. ROBERT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en hebben zij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers in het kader van hun huidig volgend verzoek om internationale bescherming volharden de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Zij herhalen dat zij vrezen in Afghanistan te worden gedood en in India te worden gediscrimineerd.

Ter ondersteuning van hun huidig volgend verzoek leggen verzoekers emailverkeer neer tussen hun Belgische advocaat en een Indische advocaat, een attest van het Foreign Regional Registration Office (FRRO) van New Delhi en de enveloppe waarin dit attest toegestuurd werd.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers hun vorig verzoek werd besloten dat zij de Indische nationaliteit verworven hebben alwaar zij geen nood hebben aan internationale bescherming, en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekers naar aanleiding van onderhavige

verzoek geen elementen aanbrengen die hier een ander licht op werpen, dient te worden besloten dat verzoekers niet aantonen in India persoonlijke problemen te hebben gekend of te zullen kennen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het volharden in eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

Verzoekers volharden dat zij de Indiase nationaliteit niet hebben en houden voor dat de commissaris-generaal heeft tekortgeschoten aan zijn plicht om een grondig onderzoek te voeren naar de neergelegde documenten daar het attest van het FRRO van de hand wordt gewezen louter omwille van het gesolliciteerd karakter ervan en omdat het gemakkelijk vervalsbaar zou zijn.

De Raad wijst er op dat verzoeker met zijn betoog echter voorbij gaat aan de overige motieven op basis waarvan besloten wordt dat noch aan de email door R.D. noch aan het attest van FRRO enige bewijswaarde kan worden gehecht. Zo kan, zoals in de bestreden beslissing uiteengezet, uit de email van R.D. niet worden afgeleid welke documenten of welke personen hij bedoelt waardoor bezwaarlijk kan worden vastgesteld dat deze verklaringen op verzoekers betrekking hebben. Wat het attest van FRRO betreft, wordt, naast het gesolliciteerd karakter, nog het volgende vastgesteld: "Bovendien kan er uit het document niet afgeleid worden of en welke ambtenaar van het FRRO het attest ondertekende. De bewijswaarde van het attest wordt eveneens geschaad door de slechte afdrukkwaliteit van de hoofding en het watermerk, wat opnieuw de betrokkenheid van het FRRO bij de totstandkoming van het attest in vraag doet stellen. Dat het attest niet als een weergave van de informatie uit de bestanden van het FRRO beschouwd kan worden blijkt eveneens uit de vermelding dat zowel u, uw echtgenote als uw drie kinderen als Afghaanse vluchtelingen worden aangeduid. In uw beroep voor de RvV tegen de beslissing van het CGVS in uw vijfde verzoek had u immers informatie van het UNHCR aangebracht dat uw twee jongste zonen de vluchtelingenstatus in India niet bezaten. Dat uw twee jongste zonen deze status, die enkel het UNHCR in India verleent, nu wel wordt toegedicht doet opnieuw afbreuk aan de bewijskracht van dit stuk. Tot slot moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in India een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden en dat u er in het verleden niet voor terugschrok om valse documenten aan te brengen in uw verzoeken om internationale bescherming. Bijgevolg is de bewijswaarde van Indische documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de vaststellingen in uw vijfde verzoek om internationale bescherming. De enveloppe toont slechts aan dat u post ontving vanuit India zonder dat dit stuk inzage biedt in uw nationaliteit of asielmotieven."

Wat betreft het feit dat het ganse gezin als "Afghan refugees in India" worden aangeduid in het attest van FRRO, benadrukken verzoekers het declaratieve karakter van het vluchtelingenstatuut en leggen zij uit dat zij bij FRRO gekend staan als Afghanen die naar India gevlucht zijn. De Raad wijst evenwel op het feit dat, gelet op de verklaringen van eerste verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn vorig verzoek dat hij, zijn echtgenote en oudste dochter in 1992 uit Afghanistan zijn gevlucht (stuk 16, verklaring meervoudige aanvraag, vraag 15), derde en vierde verzoekers (de twee jongste zonen van eerste en tweede verzoekers) op het ogenblik dat eerste en tweede verzoekers naar India vertrokken en zich aldaar vestigden, nog niet geboren waren. Dat ook zij bij FRRO zouden gekend staan als Afghanen die naar India gevlucht zijn, kan dan ook allerminst worden volgehouden.

De Raad treedt derhalve de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat de neergelegde stukken de eerdere vaststellingen van het Commissariaat-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omtrent de Indische nationaliteit verzoekers niet kunnen beïnvloeden.

De Raad benadrukt dat het de taak van verzoekers is om de verschillende elementen van hun relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van hun verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het CGVS heeft hierbij inderdaad een samenwerkingsplicht, in die zin dat het de door verzoekers aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door verzoekers aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Het is niet omdat er geen contact werd opgenomen met de FRRO, dat dit onderzoek niet terdege is gebeurd. Er mag te dezen niet aan worden voorbijgegaan dat eerste en tweede verzoekers eerder reeds vier verzoeken om internationale bescherming hebben ingediend om vervolgens bij hun vorig vijfde verzoek volstrekt andere verklaringen af te leggen omtrent hun identiteit, verblijfplaatsen en vluchtmotieven. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek

van het verzoek om internationale bescherming belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS, nr. X van 16 november 2006). Bovendien dient de commissaris-generaal niet te bewijzen dat de voorgehouden feiten onwaar zijn.

Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift een email d.d. 12 juli 2018 van hun advocaat gericht aan de heer P., een contactpersoon bij de FRRO, met de vraag om de inhoud van voormeld attest te bevestigen; de advocaat van verzoeker stelt nog geen antwoord te hebben ontvangen van de FRRO. Het hoeft evenwel geen betoog dat een loutere vraag om bevestiging geen ondersteunende kracht heeft. Dat verzoekers niet over de Indische nationaliteit beschikken, wordt hiermee dan ook niet aangetoond.

Waar verzoekers verwijzen naar het arrest *Singh et autres c. Belgique* van 2 oktober 2012 van het EHRM, waarin België veroordeeld werd in een zaak van Sikhs die als afgewezen asielzoekers naar Moskou dreigden te worden teruggestuurd, merkt de Raad op dat dit arrest er enkel op wijst dat de bevoegde instanties, wanneer er twijfels bestaan omtrent de voorgehouden nationaliteit en verblijfplaatsen van een verzoeker om internationale bescherming en deze verzoeker vervolgens documenten aanbrengt die deze twijfels zouden kunnen wegnemen, de plicht hebben deze documenten te onderzoeken om zo meer zekerheid te verkrijgen over het al dan niet bestaan van een risico blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden handeling voor betrokkenen in hun land van herkomst. Gelet op voorgaande overwegingen, kan de Raad slechts vaststellen dat een onderzoek in die zin werd uitgevoerd.

Met de verwijzing naar algemene rapporten omtrent de situatie van sikhs in Afghanistan, doen verzoekers geen afbreuk aan de gedane vaststellingen. Zij maken immers niet aannemelijk dat zij niet meer over de Indiase nationaliteit zouden beschikken. Ook tonen zij in geval van terugkeer naar India, geen persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aan. De in de bestreden beslissingen opgenomen motieven dienaangaande laten verzoekers ongemoeid.

5. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het

verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 3 december 2018, voeren verzoekende partijen aan dat de vraag hier is of zij al dan niet de Indiase nationaliteit hebben. De raadsman van verzoekende partijen legt uit dat hij de Indiase ambassade heeft aangeschreven en geen antwoord heeft gekregen. Hij meent dat de Belgische overheid zijn tegenhanger, met name de Indiase overheid of de Belgische ambassade in New Delhi moet bevragen over de Indiase nationaliteit van verzoekende partijen. Verzoekende partijen wijzen erop dat zij niet terug kunnen naar Afghanistan of India, en dat indien zij als illegaal worden opgesloten de Belgische overheid/DVZ toch zal moeten nagaan welke nationaliteit zij hebben. Verzoekende partijen wijzen er nog op dat er een minderjarige in de familie is en dat dan ook rekening moet gehouden worden met het hoger belang van het kind.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die afbreuk doen aan de in de beschikking van 3 december 2018 opgenomen grond.

Verzoekende partijen betogen dat de vraag hier is of zij al dan niet de Indische nationaliteit hebben en stellen dat moet nagegaan worden welke nationaliteit zij hebben. De Raad wijst er evenwel op dat reeds bij arrest nr. 199 056 van 31 januari 2018 geoordeeld werd dat verzoeker en zijn echtgenote het naturalisatieproces hebben doorlopen en de Indiase nationaliteit hebben verworven en dat niet kan worden aangenomen dat hun zonen de Indische nationaliteit niet zouden hebben verworven: *“(…)Waar in de bestreden beslissingen wordt gesteld dat zij gelet op hun terugkeer naar India zorgeloos zouden zijn geweest, wordt in het verzoekschrift enkel verwezen naar het gegeven dat zij naar India zijn teruggekeerd op advies en met hulp van een mensensmokkelaar die besloten heeft naar welke stad zij dienden te reizen gelet op zijn connectie in de luchthaven. Niet alleen is dit slechts een algemene bewering, doch hiermee doen zij geenszins afbreuk aan de gedane pertinente vaststellingen: “Zo bekwam u onder uw Indische identiteit tweemaal een visum voor het Verenigd Koninkrijk, terwijl uw gezinsleden er elk één verkregen. In 2010 reisden jullie ook effectief aan de hand van jullie visa naar het Verenigd Koninkrijk, waar jullie ongeveer een maand verbleven om vervolgens naar India terug te keren. Jullie werden onder jullie Indische nationaliteit terug toegelaten tot het Indisch grondgebied. Vervolgens vroegen jullie met succes een visum aan de Nederlandse overheid aan, om vervolgens het vliegtuig naar Nederland te nemen (CGVS G.(…) p.3; CGVS D.(…) p.3,4,5,6,9). Dat jullie dit traject hebben kunnen afleggen, bevestigt niet alleen dat jullie effectief over authentieke Indische paspoorten beschikken maar ook dat u, uw echtgenote en uw kinderen erkend werden als Indisch staatsburgers door de Indische, de Britse en de Nederlandse autoriteiten. Jullie stelling dat jullie de Indische nationaliteit afgenomen zal worden en dat jullie gearresteerd zullen worden bij terugkeer naar India omdat de smokkelaar jullie naturalisatie afkocht, houdt dan ook geen stand, temeer gezien jullie terugkeer naar India in 2010.”* Verzoekende partijen doen hier geen afbreuk aan.

Ook werd de verschoningsgrond dat de smokkelaar hen naar een bepaalde stad bracht omdat hij daar een regeling had getroffen reeds gebruikt als tegenindicatie voor de echtheid van de paspoorten, maar werden er desbetreffend tegenstrijdige verklaringen afgelegd: *“(…) wijzen u en uw echtgenote erop dat de smokkelaar jullie speciaal naar de luchthaven van Bombay bracht omdat hij daar een regeling getroffen had (CGVS D.(…)p.4,9; CGVS G.(…)p.3). Jullie verklaringen stroken evenwel niet met de verklaringen van uw dochter die stelt dat jullie van de luchthaven van New Delhi naar Dubai vlogen (CGVS G.(…)p.2).”*

Verzoekende partijen hun betoog is dan ook allerminst ernstig te noemen.

Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet die de omzetting betreffen van artikel 4, §§ 4 en 5, van de richtlijn 2011/95/EU en bijgevolg in het licht van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU dienen gelezen te worden, volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. Waar verzoekende partijen voorstellen dat de Belgische overheid zijn tegenhanger, met name de Indiase overheid of de Belgische ambassade in New Delhi moet bevragen over de Indiase nationaliteit van verzoekende partijen, kan de Raad slechts vaststellen dat niet getwijfeld wordt aan de Indiase nationaliteit van verzoekende partijen zoals blijkt uit het voormeld arrest nr. 199 056 van 31 januari 2018 in hoofde van de vier verzoekende partijen. Een vraag aan de Indische overheid of de Belgische ambassade in New Delhi heeft dan ook geen enkele zin.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon op basis van het geheel van de vaststellingen zoals opgenomen in de bestreden beslissingen op goede gronden besluiten dat de bijkomende verklaringen van verzoekende partijen en de door hen neergelegde documenten de eerdere vaststellingen van het Commissariaat-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omtrent de Indiase nationaliteit van verzoekende partijen niet kunnen beïnvloeden. Waar de raadsman van verzoekende partijen uitlegt dat hij de Indiase ambassade heeft aangeschreven en geen antwoord heeft gekregen, herneemt de Raad dat een loutere vraag om bevestiging geen ondersteunende kracht heeft. Dat verzoekende partijen niet over de Indiase nationaliteit beschikken, wordt hiermee dan ook niet aangetoond. De Raad merkt nog op dat er slechts sprake is van een onderzoeksplicht in hoofde van de bevoegde instanties in zoverre de verzoeker om internationale bescherming verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht.

In de mate verzoekende partijen voorhouden dat er geen rekening gehouden werd met het belang van hun minderjarig kind, wijst de Raad erop dat de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk doet aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het recht van het kind om in aanmerking te komen voor internationale bescherming (samen met of onafhankelijk van zijn ouders), vloeit niet voort uit het kind-zijn als dusdanig, maar een kind heeft, net als ieder ander, het recht om in aanmerking te komen als hij of zij voldoet aan de insluitingscriteria. Gelet op voorgaande overwegingen brengen verzoekende partijen echter geen concrete elementen aan waaruit dergelijke vrees of risico blijkt.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

6. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 744 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor een vierde.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig februari tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS